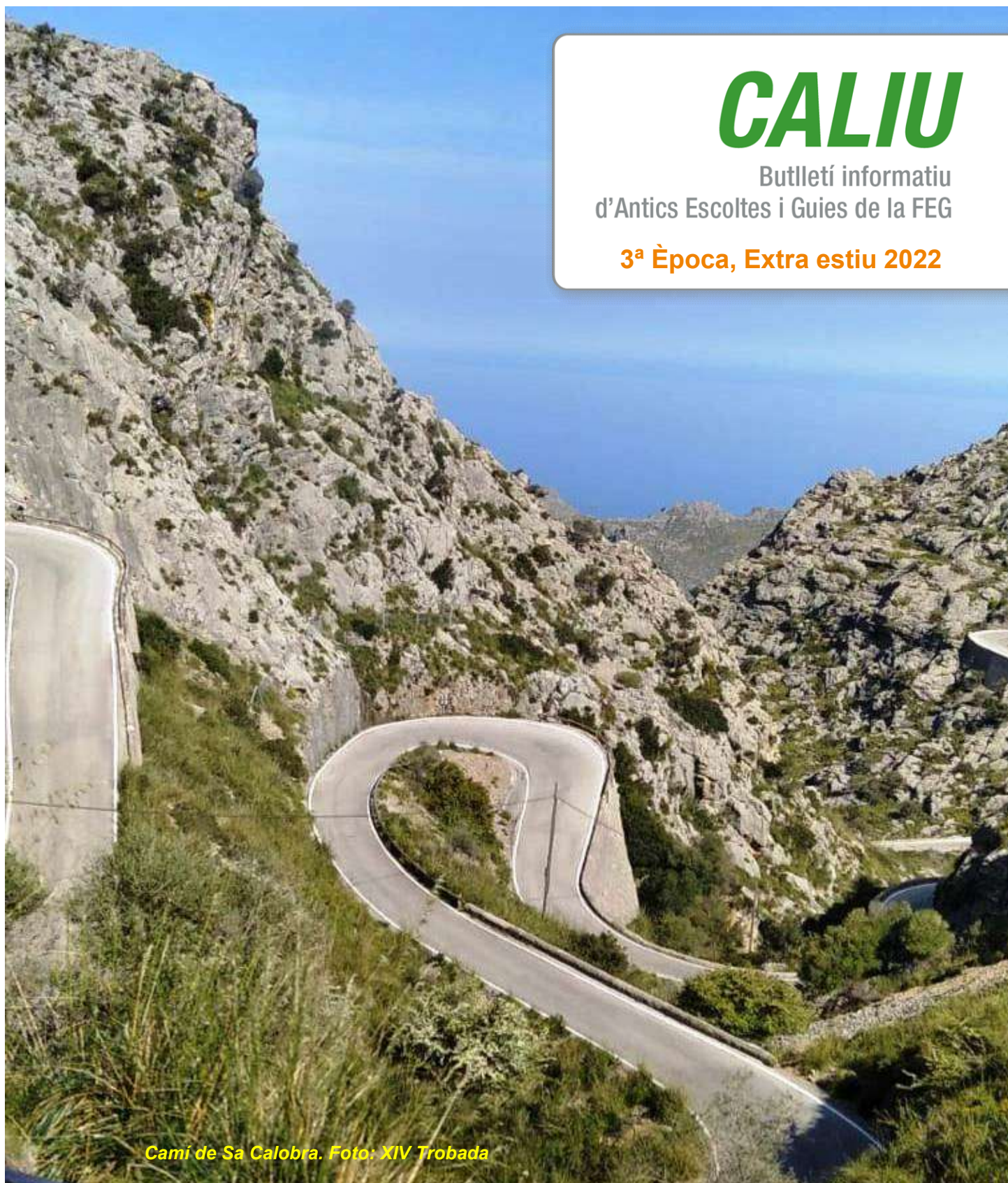

CALIU

Butlletí informatiu
d'Antics Escoltes i Guies de la FEG

3ª Època, Extra estiu 2022

Cami de Sa Calobra. Foto: XIV Trobada

Activitats

XIV Trobada Escoltes Adults
de Catalunya-Mallorca-
València

Pàg. 2

Col·laboracions

Elna: Dia de la Memòria.
Remembrança de la
massacre de 1285 Pàg. 11

Notícies

Obituari: Josep Pou i Camí
Pàg. 12

XIVa Trobada d'Escoltes Adults de Catalunya-Mallorca-València

Text: Joan Millán

Fotos: XIV Trobada

Ja havien passat tres anys des de la darrera Trobada d'Antics Escoltes (Escoltes Adults) dels Països Catalans i tots teníem unes ganes immenses de retrobar-nos. Els amics mallorquins no van voler esperar més i amb l'entusiasme habitual van recuperar el ritme i van convocar la XIV Trobada. Com que efectivament tots tenien ganes de tornar-nos a abraçar (amb mascareta o sense) la convocatòria va ser un èxit i tant valencians com catalans vàrem respondre a la crida apuntant-nos a la cita.

Potser que les ganes de veure quina cara fèiem van influir en el resultat i el fet de comprovar que els tres anys havien passat per a tots (i totes) de la mateixa manera, amb efectes més o menys similars, satisfèia la lògica curiositat.

El fet es que la quarantena de participants vàrem acudir puntualment i ja a l'aeroport de Palma ens rebia en Santi Hernaiz.

La seva imponent presència, que es pot comprovar a les fotos, ja ens donava la tranquil·litat de que només calia seguir-lo per no perdre's per entre les multituds que tornen a pul·lular pel complicat aeroport. Començàvem a tenir la sensació de que tota la illa hi cap dins d'aquest aeroport.

Instal·lats viatgers i maletes a l'autocar ja anem directe cap la seu de la Trobada: el Santuari de Lluc. Cal dir que l'aperitiu carreteril per arribar, ja era una mostra del tipus de rutes que els amics mallorquins ens havien preparat. Res a veure amb les platges i les planúries que segurament coneixem en directe o a través de reportatges.

Un cop la carretera arriba als contraforts de la serra de Tramuntana comença una pujada cada cop més pronunciada que, serpentejant entre el rocam, es va enlairant fins arribar a la sorprenent explanada del Santuari.

Pel camí, potser amb la generosa idea de que els revolts i els estimballs no afectessin la serenitat dels passatgers, l'amic Eduard Mas es va dedicar a explicar-nos la llegenda del salt de la Bella Dona. Resumint l'extensa i crua descripció, direm que la història conta com un marit, gelós dels efectes que la bellesa de la seva esposa causava en tots els qui la coneixien, pujava amb ella un dia per aquells viaranys cap el Santuari.

Durant la pujada, boig de falses sospites, va llençar-la per un vertiginós i inaccessible penyal.

Quan neguitós, però satisfet de la seva pròpia maldat, va arribar al Santuari de Lluç, va trobar-hi la dona viva que estava resant dins el temple.

Suposo que, com que sou crèduls creients, ja haureu endevinat que com la senyora era virtuosa, durant el vertiginós descens i abans de tocar terra havia cridat: "Mare de Déu de Lluç assistiu-me!" i en efecte així fou.

La Mare de Déu la va salvar i la va transportar tranquil·lament fins l'Església.

Asserenats per l'inesperat final vàrem arribar a destí i per donar temps a poder ocupar les habitacions, ràpidament ens vàrem dedicar a preparar el que podrien denominar el "Dinar dels Pobres" (que no dels pobres). No cal dir que en aquests tipus de menjar el colesterol es una paraula ignorada i els productes acostumen a ser tots aquells que els dietistes prohibirien a qualsevol dels membres del col·lectiu allà reunit, que si no sap que està en l'edat provectora es perquè no vol saber el què vol dir.

Una vegada complert aquest obligat tràmit de germanor vàrem prendre possessió de les corresponents habitacions. Es pot dir que són magnífiques, perfectament instal·lades i recomanables si algú vol passar uns dies de tranquil·litat o dedicats a fer sortides a peu, en cotxe o en bicicleta.

Per cert, sembla que aquest és un paradís de ciclistes tant amateurs com professionals. Els trobes per tot arreu.

Per començar les activitats els amfitrions mallorquins ens van portar a visitar l'antiquíssima ermita de Sant Pere d'Escorca, documentada des del 1273. Però la història es remunta a l'any 1239, deu anys després de la conquesta de Mallorca per les tropes del rei en Jaume I.

Sembla que un dia remot d'aquell any un pastor va trobar en una vall al cor de la serra de Tramuntana una imatge de la Mare de Déu. Diu la llegenda que el pastor va portar-la a la veïna ermita de Sant Pere d'Escorca. L'endemà, però, la imatge ja no hi era: va reaparèixer allà on el pastor l'havia trobada. De nou la van portar fins l'ermita i de nou va desaparèixer. Quan la retrobaren per tercer cop, els mallorquins entengueren que la Mare de Déu havia escollit Lluç perquè li fos consagrat un santuari.

Però, potser el més important es que vàrem tenir la immensa sort de trobar que en el moment de la visita hi havia allà Fra Bernat, l'únic monjo del "cistell" que des de l'Edat Mitjana encara s'allotja esporàdicament a l'ermita.

La seva presència ens va transportar en el temps i les explicacions històriques van ser breus per tal de no interrompre molt temps la seva concentració. També ens va informar que en l'actualitat el terreny es de propietat privada i només es permeten les visites exteriors.- Es evident que amb nosaltres es va fer una excepció.

La resta de la tarda va ser dedicada a conèixer el lloc: la Basílica, el bonic i variat Museu que posseeix una bona col·lecció de material ètnic, ceràmica i pintura, el Jardí Botànic o simplement fer un passeig relaxant pels voltants.

Al vespre durant el sopar vàrem rebre l'amable i cordial visita del bisbe de Mallorca Sebastià Taltavull, que havia estat bisbe auxiliar de Barcelona.

Després vàrem passar al menjador dels Pelegrins per tal de que els amics mallorquins passessin un parell de filmacions, de les que va ser especialment interessant la que la IB3, televisió balear, havia fet per commemorar els 50 anys d'una gesta protagonitzada per tres joves escoltes.

Es tractava de la primera travessa de les gorges conegudes com La Fosca i que mai ningú les havia recorregut.

Realment ens va impressionar veure com tres joves "Rovers" mallorquins, amb uns mitjans rudimentaris que ara ens semblen pre-històrics, podien arriscar-se a penetrar en aquell recorregut totalment desconegut i ple de dificultats que ells ignoraven: salts d'aigua, coves fosques, congostos estretíssims...

Una aventura que va durar dos dies complets. Una mostra de valor o de inconsciència? Avui dia s'ha convertit en un lloc d'esports d'aventura que es fa amb vestit de neoprè, cordes de seguretat, llums i guia professional, que no exclou el risc d'accidents. Com diria aquell: "no hase falta desir nada mas"...

El segon dia el plat fort. Esmorzar lleugeret i cap a la carretera. Quan el primer dia vàrem gaudir amb la pujada al Santuari, no teníem ni idea del que ens esperava el segon. Si algú creu que per recórrer una carretera vertiginosa, envoltada d'estimballs, sense proteccions, que no s'acaba un revolt i ja comença l'altre... hauria d'anar als Andes o a l'Himàlaia, s'equivoca. No cal. Només ha d'anar a Mallorca i seguir la carretera que va des del Santuari de Lluç a la cala de Sa Calobra. Us asseguro que la recordareu. Són 14 quilòmetres que, des del lloc conegut com Escorca fins la cala, no els oblidareu.

Quan arribem al lloc on s'han instal·lat els restaurants per als guiris aparquem i per un curt i estret túnel de 100 metres sortim a Sa Calobra.

És la desembocadura del Torrent de Pareis, que és precisament on va a parar el torrent de la Fosca que havíem visualitzat la nit anterior. El lloc es paradisiac. No és estrany que multitud de pintors hagin volgut captar l'encant d'aquell espai. No m'atreveixo a descriure-ho-. Millor que mireu fotos i després, sinó ho coneixeu, aneu-hi.

Ah! Però que no sigui a l'estiu, les hordes invasores no us permetrien fruit de l'encant que la natura ha regalat als mallorquins. Una breu caminadeta i, passa allò que no hauríem desitjat: la tornada. Les obligacions de la Trobada no perdonen i s'ha de desfer el camí.

Per la tarda vàrem tenir la habitual reunió de les juntes de les tres associacions en la que exposem la situació, els problemes i visions sobre el futur de cada una d'elles.

Podríem dir, simplificant, que la situació, tant mallorquina com nostre és similar, doncs es redueix a la dificultat d'incorporació de les noves generacions que deixen l'escoltisme actiu. En quan a la part valenciana la situació és diferent, ja que només s'estructura com a Fundació i per tant la necessitat principal és la d'anar cercant patrons i diners.

No era aquí el moment d'anar més enllà i el que sí ens va quedar clar és que aquestes trobades ens han permès establir uns llaços d'amistat i de companyonia que fora difícil establir si no es realitzessin. Així ho confirmava la divertida estona que a posteriori vàrem tenir tots plegats en la "sessió de treball" que va dirigir el sempre incommensurable Angel Zaragoza, que igual és capaç de posar-se a la pell (o a l'hàbit) d'un monjo de l'edat mitjana, que monitoritzar una reunió que demana la participació de tothom, tenint en compte la dificultat de fer-se entendre per un auditori que ja fa temps va deixar enrere la infància, la joventut, la maduresa,... I prou. Es clar que això no té importància quan no s'ha perdut el sentit de l'humor.

Al vespre els organitzadors van organitzar una vetllada amb la participació d'una parella de "glosadors". Aquests tenen la habilitat d'improvisar cançons ritmades sobre qualsevol tema que se'ls proposi. I la habilitat la van demostrar àmpliament. Ens va quedar el dubte si prèviament s'havien "compinxat" amb l'amic Eduard. És possible que ell es fes expressament el trauc al cap per facilitar als artistes arguments suficients per les seves gloses?

L'endemà (que curta se'ns va fer la trobada!) al matí vàrem participar a la missa dominical, amb l'amable recepció del Prior, que ens va dedicar unes cordials paraules.

Després de l'agradable conversa i sense que ho féssim públic (suposo que ara ja ho puc dir) va tenir el detall de que poguéssim pujar al cambril de la Mare de Déu, que ha estat inaccessible durant la pandèmia.

Oblidava dir que el dia d'arribada ja vàrem tenir la oportunitat d'assistir a l'audició del concert que els Blauets de Lluç ens van dedicar al portal de la basilica. Segons ens van explicar aquesta escolania que anteriorment era formada només per nins ara és mixta amb una bona participació de nines, té una antiguitat superior a la de Montserrat. Només ens faltava això per tal que la moral del grup català quedés ressentida. Però bé, l'important i indiscutible es que els Blauets cantaven meravellosament bé.

Com totes les coses també les trobades arriben al final i es obvi que a les nostres edats les emocions estiguin a flor de pell, i per contenir-les res millor que enllaçar-se i cantar els adéus. I això és el que vam fer.

Ara a esperar la propera que ens organitzaran els germans valencians que acaben d'estrenar com a nova presidenta l'estimada Montserrat Albiñana.

Enhorabona, sort i fins aviat!

Elna. Dia de la memòria. Remembrança de la massacre de 1285

Text: Isabel Redondo

Fotos: Arxiu de l'autora

Fa anys que l'IPECC (Institut de Projectió Exterior Cultura Catalana) del que és secretari l'incansable Josep Puig) organitza una anada a Elna per acompanyar els catalans del nord en la celebració del dia de la Memòria, com remembrança de la massacre que els francesos van fer el 1285 sobre els habitants d'Elna. Uns quants socis hi hem anat en les dues convocatòries anteriors i en la del diumenge 22 de maig hi va participar per primera vegada dues companyes nostres: la Isabel Redondo i la Marta Godall. La Isabel ens ha fet arribar un breu comentari que transcrivim.

“Una sortida molt interessant. Vaig conèixer un lloc i uns fets històrics i culturals encara desconeguts per a mi.

En els parlaments vaig descobrir que la problemàtica sobre la llengua catalanes és igual per a tots els Països Catalans.

A França no la tenen reconeguda com a cooficial, i sempre son portades al Constitucional cada proposta per la seva utilització.

També va ser molt interessant la visita a la Maternitat d'Elna i el que va significar per a moltes dones parteres exiliades dels camps de concentració francesos.

Tot plegat va ser una sortida molt completa”

Obituari: Josep Pou i Camí (Terrassa 1.1.1929-8.2.2022)

Text: Josep-Maria Font i Gillué

Fotos: Arxiu de la família

En Josep home de fortes conviccions nacionals i socials, va viure en la fe cristiana, iniciada a la família, tota la seva vida. Amb d'altres terrassencs provinents de l'Aspirantat d'Acció Catòlica al Centre Social Catòlic: Jaume Figueras, Jordi Puig, de sobrenom Riti, Josep Soler i en Francesc Olivé, van participar en una històrica trobada a Orrius el 1949, amb la presència de Mn. Antoni Batlle i Mestre, artífex introductor de l'escoltisme catòlic a Catalunya. En Josep sempre parlava d'aquesta trobada que el va impressionar i va cristal·litzar el seu compromís amb l'escoltisme terrassenc i diocesà Delegació Diocesana d'Escoltisme (DDE).

El 1957 contrau matrimoni amb Maria Teresa Estapé i Gutsens, amb qui van tenir dues filles, la Maria Dolors i la Montserrat i un fill el Miquel, que va ser escolta al Casal de la Sagrada Família i després a l'Agrupament Escolta Guillem de Muntanyans a l'Escola Pia.

Els terrassencs que van participar a la trobada a Sant Pere de Clarà a Orrius el 1949, d'esquerra a dreta: Jaume Miralda, Jaume Figueras, Josep Pou, Francesc Olivé i Josep Soler.

La seva salut es va afeblir com a conseqüència de una insuficiència cardíaca que el va deixar molt limitat i reclòs a casa els darrers anys de vida.

Socialment sempre va estar atent a què podia aportar, per allò que Baden Powell deia, deixeu el món millor del que l'heu trobat. Ferm defensor i així ho deia de que les coses es fan entre tots, va defugir protagonismes. Va militar al PSC Reagrupament de Josep Pallach, on hi va trobar resposta a les seves inquietuds socials i nacionals, i després en el PSC fins que se'n va donar de baixa quan va plegar Pasqual Maragall i rere seu tants d'altres fidels seguidors.

Tenia amics i coneguts a arreu del país, a pobles, viles i ciutats ben diverses que provenien de l'escoltisme, de la seva vida laboral i amical. Gaudia molt viatjant pel país que coneixia prou bé. Va viatjar, per raons professionals, a Sud-Amèrica que va conèixer acompanyat del seu bon amic, terrassenc i escolta, Antoni Donadeu i Farnés amb qui hi va mantenir sovintejades trobades.

En Josep era un home de paraula senzilla i amable, sempre amb l'esperit que la fe i l'escoltisme li va reblar. La col·laboració i ajuda era el seu lema. Tothom, sense excepcions, reconeixia el seu bon caràcter. Que al Cel sigui! ☑

Que tingueu un bon estiu !

Contràriament a allò que havíem anunciat en el passat número del CALIU, la crònica del viatge a Sicília la publicarem en el proper número.

CALIU

Rbla. Mossèn Jacint Verdaguer, 10
08197 Valldoreix

anticsescoltes@fundacioescoltesiguies.cat
fundacioescoltesiguies.cat/antics-escoltes-i-guies/

FUNDACIÓ
ESCOLTES I GUIES

Antics
Escoltes
i Guies